

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U DUBROVNIKU
Dubrovnik, Dr. Ante Starčevića 23

Posl. br. P-42/2025-98

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Dubrovniku, u ime Republike Hrvatske, po sucu tog suda Anki Muhoberac, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja GRAD DUBROVNIK, Pred Dvorom 1, Dubrovnik, OIB: 21712494719 zastupanog po punomoćniku Maroju Kolendiću odvjetniku u Dubrovniku protiv tuženika GULLIVER TRAVEL d.o.o., Dubrovnik, Obala Stjepana Radića 32, OIB: 25636115130 zastupanog po punomoćniku Anti Kačić odvjetniku u Dubrovniku radi utvrđenja osnovanosti tražbine drugog višeg isplatnog reda, na glavnoj raspravi održanoj i zaključenoj dana 10. studenog 2025. godine u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika Roberta Bačića odvjetnika u Dubrovniku, objavljenoj dana 29. prosinca 2025.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se osnovanom tražbina tužitelja GRAD DUBROVNIK, Pred Dvorom 1, Dubrovnik, OIB: 21712494719, Dubrovnik prema tuženiku GULLIVER TRAVEL d.o.o., Dubrovnik, Obala Stjepana Radića 32, OIB: 25636115130 kao povezanom društvu u postupku izvanredne uprave nad dužnikom AGROKOR koncern za upravljanje društvima, proizvodnju i trgovinu poljoprivrednim proizvodima, dioničko društvo, OIB: 05937759187, Zagreb, M. Čavića 1, u iznosu od 187.149,93 EUR (1.410.081,20 kuna) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

II. Dužan je tuženik naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 41.019,87 EUR u roku od 15 dana dok se za više zatraženih 10.560,27 EUR tužitelj odbija u svom zahtjevu.

Obrazloženje

1. U tužbi zaprimljenoj kod ovoga suda 6. lipnja 2018. tužitelj navodi da je tuženiku fakturirao račune na ime naknade za zaustavljanje i parkiranje na javnim prometnim površinama u zoni posebnog prometnog režima, a sve sukladno Odluci Gradskog vijeća Grada Dubrovnika o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 10/14) kojom da se utvrđuje zaustavljanje i parkiranje turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u širem području oko Povijesne jezgre Grada Dubrovnika koju Odluku navodi kao pravni osnov za utuženu tražbinu. U samom tekstu navedene Odluke kako je navedeno da je ista donesena uz prethodnu suglasnost MUP-a. Odlukom o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima da je određena zona posebnog prometnog režima koja da je uređena u skladu s prometnim elaboratom koji je izradio fakultet prometnih znanosti Sveučilišta u Zagrebu u srpnju 2014. godine. Tuženik da predmetne račune nije podmirio, a u međuvremenu da je nad istim kao povezanom i ovisnom društvu sa koncernom Agrokor otvoren postupak izvanredne uprave u kojem je tužitelju osporena tražbina u iznosu od 1.410.081,20 kn, a sve prema rješenju Trgovačkog sud u Zagrebu posl.br. St-1138/17 od 15. siječnja 2018. Na navedeno rješenje Grad Dubrovnik da je uložio žalbu koja da je odbijena rješenjem VTS RH posl.br. PŽ-1834/2018 od 26. travnja 2018. Tužitelj da je u zakonskom roku podnio predmetnu tužbu za utvrđenje osporene tražbine.

2. U svom odgovoru na tužbu (l.s. 112-113) tuženik navodi da osporava vjerodostojnost podataka sadržanih u tužbi, nigdje da nije utvrđeno da se računi odnose na prijevoznike koji su prevozili putnike u ime i za račun tuženika, a izdani računi da se ne odnose na vozila u vlasništvu tuženika, niti na vozila koja bi bila u u bilo kojem drugom pravnom odnosu u kojem bi odgovornost za plaćanje bila na tuženiku. Nadalje, da ne postoji obvezno pravni odnos temeljem kojeg bi tužitelj mogao osnovano tražiti od tuženika isplatu zahtijevanog iznosa, a da obveza plaćanja zahtijevanog iznosa nije utemeljena na zakonu, ni na nekom drugom propisu koji je donesen u skladu sa zakonom. Nadalje navodi da u razdoblju za koje ga se neutemeljeno tereti za isplatu zahtijevanog iznosa tuženik nije parkirao svoja vozila na području Grada Dubrovnika. Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 10/14) da nije suglasna sa zakonom. Prostori (Pile/Ploče) na kojima se prema toj odluci dopušta parkiranje turističkih autobusa radi ulaska ili izlaska putnika, u smislu odredbi čl. 98. i 100. Zakona o cestama, da čine nerazvrstanu cestu koju svatko može slobodno koristiti na način i pod uvjetima predviđenim tim Zakonom i drugim propisima. Spomenutoj Odluci da nije prethodila suglasnost Ministarstva nadležnog za unutarnje poslove pa da je riječ o nezakonitom aktu. Pozivajući se na odredbu čl. 82. st.1. toč.1. i čl. 83 ZSPC navodi da bi zaustavljanje turističkih autobusa na lokaciji Ploče bilo u suprotnosti s navedenim odredbama jer da je predviđeno mjesto za zaustavljanje/parkiranje turističkih autobusa na toj lokaciji udaljeno manje od 5 metara od obilježenog pješačkog prijelaza, a mjesto koje je predviđeno za zaustavljanje/parkiranje turističkih autobusa na lokaciji Pile i Ploče da je udaljeno znatno manje od 15 metara iza znaka kojim je obilježeno stajalište za vozila javnog prijevoza putnika. Tuženik nadalje pozivajući

se na odredbu čl. 2. st.1. al. 27. Zakona o cestama i čl.1. al.2. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu koji definira pojam stajališta autobusa, pa da lokacije na kojima je predviđeno zaustavljanje autobusa ne udovoljavaju ni minimumu pretpostavki za siguran ulazak, odnosno izlazak putnika iz autobusa. Nadalje pozivajući se na odredbe čl. 54. i 109. st.2. Zakona o cestama kao i odredbu čl. 12. st.2. Pravilnika o autobusnim stajalištima kojim su propisani uvjeti za utvrđivanje lokacije i uređenje autobusnih stajališta, a da je razmak između autobusnih stajališta namijenjenih vozilima javnog gradskog prijevoza i lokacijama na kojima je tom Odlukom predviđeno parkiranje turističkih autobusa znatno manji od onog predviđenog navedenim odredbama, niti da na predviđenim lokacijama postoji zaklon od atmosferskih utjecaja. U nastavku pozivajući se na odredbe čl. 37. st.2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu i čl. 83 st.2. Zakona o upravnim sporovima predlaže sudu primijeniti institut ekscepcije ilegalnosti. Završavajući s navodom da Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima nije suglasna sa zakonom, a da ni zakonom nije predviđeno određivanje i ubiranje naknade za parkiranje vozila (autobusa) na mjestima koja ne ispunjavaju uvjete za to.

3. Trgovački sud u Dubrovniku je dana 16. prosinca 2024. godine u ovoj pravnoj stvari donio presudu posl. br. P- 235/2019 kojom je odbio tužbeni zahtjev tužitelja i rješenje posl. br. P- 235/2019 od 14. siječnja 2025. kojim je odlučio o zahtjevu tuženika za naknadom parničnog troška.

4. Na navedenu presudu i rješenje tužitelj je izjavio žalbu.

5. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-1224/2025-2 od 23. travnja 2025. godine taj sud je prihvatio tužiteljeve žalbe i ukinuo spomenutu prvostupanjsku presudu ovog suda posl. br. P-235/2019 od 16. prosinca 2024. godine, kao i rješenje posl. br. P-235/2019 od 14. siječnja 2025. i predmet vratio ovom prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

6. U ponovljenom postupku sukladno čl. 377. st.1. Zakona o parničnom postupku (N.n. broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) ovaj sud bio je dužan provesti novi prethodni postupak budući je prvostupanjska presuda ukinuta iz razloga počinjene povrede do koje je došlo u tijeku prethodnog postupka.

7. Tužitelj tijekom postupka ističe da je Grad Dubrovnik donio Odluku o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 10/14, 18/2015, koja je naknadno izmijenjena i dopunjena 5/2016 i 8/2016) kojom da se utvrđuje zaustavljanje i parkiranje turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u širem području oko Povijesne jezgre Grada Dubrovnika koju Odluku navodi kao pravni osnov za utuženu tražbinu. U samom tekstu navedene Odluke da je navedeno da je ista donesene uz prethodnu suglasnost MUP-a. Odlukom o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima, tužitelj navodi, da je određena zona posebnog prometnog režima koja da je uređena u skladu s prometnim elaboratom koji je izradio fakultet prometnih znanosti Sveučilišta u Zagrebu u srpnju 2014. godine.

8. Predmet spora je utvrđenje osnovanosti tražbine tužitelja u iznosu od 187.149,93 EUR (1.140.081,20 kn) koja je osporena u postupku izvanredne uprave nad društvom AGROKOR d.d., a koju je tužitelj imao prema povezanom društvu GULLIVER TRAVEL d.o.o. Radi se o tražbini s osnove naknade za zaustavljanje turističkih autobusa u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre grada Dubrovnika (Pile - Ploče) u razdoblju od 22. listopada 2014. do 28. ožujka 2017., a na temelju odluke Gradskog vijeća grada Dubrovnika o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. (dalje u tekstu Odluka 10/14).

9. Pravno relevantna činjenica koju treba utvrditi u ovom postupku je činjenica, prije svega, postojanja valjane pravne osnove temeljem koje bi tužitelj bio ovlašten naplatiti od tuženika predmetnu naknadu, te da li je i pored valjane pravne osnove tuženik taj koji je obveznik plaćanja naknade za zaustavljanje i parkiranje turističkih autobusa u zoni posebnog prometnog režima.

10. U ponovnom suđenju koje je započelo novim prethodnim postupkom na pripremnom ročištu održanom 26.6.2025. (čl. 377. st. 1. ZPP-a), ovaj sud je, imajući u vidu upute drugostupanjskog suda, u okviru dokaznih prijedloga stranaka kao i tražeći od tužitelja svu dokumentaciju iz eventualno poslovne suradnje s pravnim subjektima koji su kao vlasnici vozila navedeni u podacima MUP-a iz 6.12.2022. na l.s. 2032-2040 utvrđivao odlučne činjenice - jesu li se u utuženom razdoblju autobusi tuženika, kao turističke agencije, zaustavljali u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre Grada Dubrovnika,

11. Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj provodio naplatu naknade za zaustavljanje turističkih autobusa u zoni posebnog prometnog režima i to u utuženom razdoblju temeljem spomenute Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima, te da nadzor nad zaustavljanjem i parkiranjem turističkih autobusa i osobnih automobila u navedenoj zoni obavljaju djelatnici Sanitata Dubrovnik d.o.o., prometni redari i/ili komunalni redari.

12. Također je nesporno među parničnim strankama; da tužitelj utuženu tražbinu temelji na tužiteljevom upravnom aktu: Odluci o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnoga prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. objavljenoj u "Službenom glasniku" tužitelja broj 10/14.

13. Imajući u vidu u tuženikovom prigovoru neposredne primjene zakona zbog nesuglasnosti s Ustavom i zakonom općeg akta jedinice lokalne samouprave koji je pravna osnova obveze koja se u postupku osporava (u daljnjem tekstu; tuženikov prigovor nezakonitosti općeg akta) iznesene razloge do zaključenja prethodnog postupka u predmetnoj pravnoj stvari sud je u odnosu na osporavani upravni akt ispitivao prije svega da li je isti na snazi, a potom da li je tuženikov prigovor nezakonitosti općeg akta dostatno osnovan ili to nije.

14. U odnosu na prigovore tuženika da lokacija na kojoj je temeljem Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima Klasa: 363-01/14-09/02, Urbroj: 2117/01-09-14-16 dopušteno zaustavljanje autobusa i iskrcavanje putnika ne udovoljava uvjetima

propisanim odredbama Zakona o cestama, Zakona o sigurnosti prometa na cestama, te odredbama Pravilnika o autobusnim stajalištima kojim su propisani uvjeti za utvrđivanje lokacije i uređenje autobusnih stajališta za istaknuti je da je, suprotno navodima tuženika, donošenju predmetne Odluke kojom je uređena zona posebnog prometnog režima prethodila zakonom propisana procedura (čl. 5. st. 1. t. 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama) ishoda suglasnosti MUP-a. Stoga sud na tragu ovih navoda tuženika nije izvodio od strane tuženika predložene dokaze očevid na licu mjesta i vještačenje po vještaku prometno tehničke struke.

15. Prije svega sud je utvrdio da je Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnoga prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. (l.s. 95-99) opći akt (donesen je od strane Gradskog vijeća Grada Dubrovnika kao predstavničkog tijela jedinice lokalne samouprave, odnosi se na neograničen broj adresata i objavljen je u javnim glasilima), te da je donesena u zakonom propisanoj proceduri: Naime, iz zaglavlja iste proizlazi da je donesena uz prethodnu suglasnost Ministarstva unutarnjih poslova, broj: 511-03-03/2-7/90-2-14 od 25. kolovoza 2014. (l.s. 96).

16. Stoga je ovaj sud našao neosnovanim tuženikov prigovor neposredne primjene zakona zbog nesuglasnosti s Ustavom i zakonom Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnoga prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. (l.s. 95-99) objavljenoj u "Službenom glasniku" tužitelja broj 10/14 kao općeg akta jedinice lokalne samouprave koji je pravna osnova obveze koja se u postupku osporava.

17. Ostaje činjenica da je navedena odluka važila tijekom cijelog utuženog razdoblja, da nije ukinuta, da nije ocijenjena nezakonitom, da je još uvijek na snazi, a ni ovaj sud nije našao razloge koji bi predmetnu Odluku činili neustavnom ili nezakonitom u okvirima ovlaštenja ovoga suda za takvu procjenu prilikom ocjene osnovanosti tuženikovog prigovora nezakonitosti toga općeg akta, koji je utvrđen neosnovanim.

18. Pravnu osnovu tužbenog zahtjeva predstavlja članak 6. Odluke u kojem je propisano da za parkiranje ili zaustavljanje turističkih autobusa radi iskrcaja putnika u zoni posebnog prometnog režima, turistička agencija ili vlasnik vozila moraju platiti naknadu. Iz tužbe i izlaganja tužitelja do zaključenja prethodnog postupka je vidljivo da tužitelj smatra da je tuženik pasivno legitimiran kao turistička agencija, organizator putovanja, te predlaže dokaze na tu okolnost. Između ostalog tužitelj predlaže da se utvrdi tko je sve vlasnik vozila s registarskim oznakama iz evidencije zaustavljanje, te da se potom putem vještačenje utvrdi poslovna povezanost između vlasnika vozila i tuženika, te da se naloži da tuženik kao turistička agencija dostavi ugovore o poslovnoj suradnji između vlasnika vozila iz evidencije i tuženika. Posljednje navedenim dokaznim prijedlozima nije bilo izgledno da će tužitelj s uspjehom dokazati pasivnu legitimaciju tuženika.

19. Naime, ovaj sud je na prijedlog tužitelja od MUP-a zatražio podatak o vlasništvu vozila koji su se parkirali odnosno zaustavljali u zoni posebnog prometnog režima, a sve prema podacima iz evidencija o parkiranju i zaustavljanju iz spisa. MUP, Policijska uprava Dubrovačko-neretvanska na predmetni spis je dostavila uvjerenje od 6.12.2022.g. (l.s. 2032, 2033-2040) iz kojeg proizlazi da je prema službenoj evidenciji registracije cestovnih vozila tuženik nije evidentiran kao vlasnik vozila

registarskih oznaka kao u evidenciji zaustavljanja u spisu. Naime, Uvidom u Evidencije zaustavljanja u spisu koje prate utužene račune na (l.s. 7-67) razvidno je da iste ne sadrže registarske oznake automobila navedenih u spomenutom Uvjeranju MUP-a, Policijske uprave Dubrovačko-neretvanske od 6.12.2022.g. (l.s. 2032, 2033-2040).

20. Na okolnost utvrđivanja poslovne veze vlasnika autobusa s ovdje tuženikom tužitelj je predložio izvesti dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem poslovnih knjiga odnosno knjigovodstveno-financijskim vještačenjem poslovnih knjiga treće osobe što nije moguće budući se za utvrđivanje ove činjenice ne traži znanje neke konkretne struke (stručno znanje), kako to za dokaz vještačenja propisuje čl. 250. ZPP. Međutim takav dokaz nije bilo ni potrebno izvoditi kao ni saslušanje vozača tuženika, odnosno vozača trećih osoba koji su u sporno vrijeme vršili parkiranje i zaustavljanje autobusa, budući iz izlaganja tuženika na ročištu glavne rasprave zakazanom 11.9.2025. u ponovnom suđenju proizlazi da su se autobusi tuženika ili pak u organizaciji tuženika zaustavljali u zoni posebnog pravnog režima. Naime, navedeno proizlazi iz toga što na navedenom ročištu upravo tuženik navodi da je on sam uspio utvrditi da su pojedini autobuseri neovlašteno stavljali natpis s naznakom Gulliver i kontrolorima govorili da voze po nalogu Gullivera, a pri tome tuženik se nije ogradio da to ne bi bilo u utuženom razdoblju. Isprave koje je priložio spisu na navedene okolnosti (mail od 22.8.2017 na l.s. 2116, tablica na l.s. 2117 i dopis punomoćnika tuženika bez nadnevka na l.s. 2118 i potvrda naloga na l.s. 2119) sud nije uzeo u obzir budući za to nisu postojali opravdani razlozi iz čl. 299. st.2. i 3. ZPP odnosno na upit suda na ročištu za glavnu raspravu održanom 11.9.2025. tuženik navodi kako je za priloženi e-mail tuženik netom doznao, a preostale isprave da nije dostavljao jer da se iskazi kontrolora nisu držali vjerodostojnima. Ovaj sud takve razloge ne drži opravdanim razlozima iz čl. 299. st.2. i 3. ZPP, a dopis punomoćnika tuženika na l.s. 2118 iako već priložen spisu prije zaključenja prethodnog postupka u ponovnom suđenju je bez nadnevka da bi se uopće utvrdilo kad je nastao.

21. Takav stav suda dodatno se potkrepljuje i ispravama u spisu koje je sud pročitao i pregledao što se obrazlaže u nastavku.

22. Iz isprava u spisu proizlazi utvrđenje u ovom postupku pravno relevantne činjenice da su se u utuženom razdoblju autobusi tuženika, kao turističke agencije, zaustavljali u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre Grada Dubrovnika.

23. Naime, tijekom postupka tužitelj je u spis dostavio i druge dokaze poglavito isprave a radi se o fotografijama i podacima iz Informacijskog sustava za naplatu naknade za autobuse (l.s.141-1860), evidencijama zaustavljanja (l.s. 7-67 i 119-140) i fotografijama koje je tuženik dostavio u prilogu svoga prigovora na rješenje o ovrsi. Sada u ovom ponovljenom suđenju pravilnom ocjenom tih dokaza proizašlo je da je tuženik pasivno legitimiran u smislu čl. 6. Odluke i da je kao turistička agencija organizirao iskrcaj putnika u zoni posebnog režima prometa.

24. Uvidom u spis predmeta vidljivo je da na stranicama 7-67 i 119-140 prileži isprava evidencije zaustavljanja vozila s utuženim računima dok na stranicama l.s. 141-1860 prileže fotografije i podaci iz Informacijskog sustava za naplatu naknade

za autobuse. Pojedinačno, nijedan od tih dokaza sam za sebe ne dokazuje da je tuženik pasivno legitimiran to jest da je upravo on organizirao kao turistička agencija iskrcaj putnika u zoni posebnog režima prometa, ali zbog svoje međusobne povezanosti kada se sve te dokaze ocjenjuje zajedno kao cjelinu neosporno proizlazi činjenično stanje da je upravo tuženik turistička agencija koja je iskrćavala putnika i da je zato tuženik pasivno legitimiran u smislu čl. 6. Odluke na plaćanje naknade.

25. Prvo, uvidom u evidenciju zaustavljanja vozila vidljivo je da je za svako pojedino zaustavljanje u posebnom režimu prometa upisano slijedeće: oznaka to jest evidencijski broj zaustavljanja, datum i sat zaustavljanja, vrsta vozila, registracija vozila i broj računa na kojem je naknada za zaustavljanje obračunata. Ovu ispravu i njezin sadržaj ovaj sud smatra ključnim dokazom i drži je vjerodostojnim jer je istinitost njezinog sadržaja utvrđena i potvrđena ocjenom rezultata ostalih izvedenih dokaza.

26. Vjerodostojnost evidencije zaustavljanja prvenstveno potvrđuju iskazi u ovom postupku saslušanih svjedoka, kontrolora zaustavljanja.

27. Iz iskaza svih svjedoka kontrolora zaustavljanja saslušanih u ovom postupku (Igor Prskalo, Miho Gvozdenica, Ivo Matušić i Tomislav Rajić) proizlazi da je tuženik zaustavljao svoje autobuse na području posebnog prometnog režima.

28. Iz iskaza svjedoka Igora Prskalo proizlazi da je bio da je u utuženom razdoblju kod društva Sanitat Dubrovnik d.o.o. i to od 2015. do 2017. naplaćivao naknadu za zaustavljanje autobusa na Pilama i Pločama. U iskazu opisuje način naplate naknade za zaustavljanje konkretno za tuženika koji da tada naknadu nije plaćao u gotovini. Tuženik da nije imao svoje autobuse već da je iste uzimao u najam. Nakon što je izvršio uvid konstatira fotografiju na l.s. 1257 prisjećajući se da je tablica oznake broj 30 koja je vidljiva na fotografiji bila oznaka gostiju koji dolaze s broda, a kada je zamijetio fotografiju na l.s. 1303 naveo je da je Gulliver znao koristiti splitsku agenciju i od tuda oznaka reg. oznake "ST"

29. Iz iskaza svjedoka Miha Gvozdenice proizlazi da je tuženik 2013. imao svoje autobus koji bi se zaustavljali na predjelu Pile odnosno Ploče. Tuženik da bi na svoj autobus objesio pločicu iz koje bi proizlazi podatak da se radi o istome.

30. Iz iskaza svjedoka Iva Matušića proizlazi da je u utuženom razdoblju radio kod društva Sanitat d.o.o Dubrovnik i to na radnom mjestu kontrolora. U nastavku iskaza opisuje način naplate naknade za zaustavljanje.

31. Iz iskaza svjedoka Tomislava Rajića također proizlazi da je u utuženom razdoblju radio kod društva Sanitat d.o.o Dubrovnik i to na radnom mjestu kontrolora. U nastavku iskaza opisuje način naplate naknade za zaustavljanje. U odnosu na tuženika potvrđuje zaustavljanje, a kao način plaćanja tuženika da je bilo "neplaćeno zaustavljanje" i davanje vauchera

32. Vjerodostojnost evidencije zaustavljanja prvenstveno potvrđuju fotografije zaustavljanja koje prileže spisu 141-1860. Uz svaku fotografiju je jasno navedeno o kojem se zaustavljanu radi po broju zaustavljanja koje odgovara broju zaustavljanja koji je unesen u evidenciju, te je također naznačeno i vrijeme zaustavljanja koje

također odgovara onome označenom u evidenciji. Također, sa samih fotografiji je vidljiva i registarska oznaka vozila i na vjetrobranskom staklu vozila naznačen natpis i logo tuženika (l.s. 335,338,341,343,348,375,379,424,477,478,506,512,578,597, 599,665,666,674,675,724,726,762,763,767,768,876,877,878,939,940,941,1045,1046,1047,1048,1077,1101,1104,1105,1108,1109,1114,1128,1139,1141,1144,1145, 1147,1148,1200,1202,1203,1217,1218,1219,1237,1243,1247,1250,1287,1318,1346,1372,1374,1375,1376,1379,1380,1382,1384,1416,1417,1437,1438,1439,1440,1478,1479,1493,1502,1503,1504,1505,1506,1540,1541,1542,1543,1557,1564,1567, 1573,1574,1629,1680,1692,1737,1744,1824,1825 i 1854). Iz navedenog proizlazi da je upravo tuženik turistička agencija koja organizira iskrcaj putnika. Potrebno je ukazati da natpis tuženika nije vidljiv na svim fotografijama, ali navedeno ne utječe na istinitost sadržaja evidencije zbog iskaza svjedoka danih tijekom postupka koje sud ocjenjuje kao vjerodostojnim.

33. Stoga, ovaj sud na temelju gore ocijenjenih dokaza iz kojih nesporno proizlazi činjenično stanje da je tuženik u utuženom razdoblju izvršio iskrcavanje putnika u posebnoj zoni režima prometa, te da je stoga pasivno legitimiran za plaćanje utužene naknade u ovome predmetu sukladno čl. 6. Odluke. Iz navedenog razloga bilo je suvišno izvoditi dokaz saslušanjem stranaka i svjedoka Marija Vuletića predložen od strane tuženika na okolnost da se izdani računi ne odnose na vozila u vlasništvu tuženika niti na vozila koja bi bila u bilo kojem drugom pravnom odnosu na kojem bi odgovornost za plaćanje bila na tuženiku.

34. U odnosu na visinu tužbenog traženja tuženik istu nije osporio. Naime iz rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. St-1138/2017 od 15. siječnja 2018. izvadak iz kojega je tužitelj priložio spisu (l.s.1886-1890) proizlazi da je tužitelju osporena tražbina spram tuženika u ukupnom iznosu od 1.410.081,20 kn s obrazloženjem da društvo Agrokor nema saznanja o postojanju predmetnog potraživanja. Radi se upravo u utuženom iznosu, a u tekstu tužbe je pojašnjeno da utuženi iznos predstavlja ukupan iznos potraživanja koji je osporen od strane izvanrednog povjerenika odnosno da se radi o nepodmirenoj glavnici osnovom računa i kamatama na pojedine iznose iz računa. Prijedlogu za ovrhu tužitelj je priložio utužene račune s evidencijama zaustavljanja i podatak o financijskom stanju obveznika, ovdje tuženika, vezano za zaustavljanje autobusa (l.s.7-67 i 110). Iako u odgovoru na tužbu tuženik navodi kako osporava vjerodostojnost podataka sadržanih u tužbi tuženik takav prigovor usmjerava na to da se izdani računi ne odnose na vozila u vlasništvu tuženika niti na vozila koja bi bila u bilo kojem drugom pravnom odnosu na kojem bi odgovornost za plaćanje bila na tuženiku. Tuženik niti jednim navodom ne osporava visinu ispostavljenih računa niti visinu zakonski zateznih kamata.

35. Stoga, iz provedenog dokaznog postupka i utvrđenog činjeničnog stanja, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog tijekom postupka izvedenog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a) proizašla je dokazana činjenica da postoji utužena tražbina tužitelja spram tuženika.

36. Stoga je tužbeni zahtjev trebalo prihvatiti i odlučiti kao u točki I. izreke presude.

37. Troškovi postupka temelje se na čl. 154. st. 1. ZPP-a po kojem je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci naknaditi troškove postupka. Stoga je sud, a sukladno određeno postavljenom zahtjevu tužitelja (I.s.2136 i 2047) za naknadom troškova ovoga postupka, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, te vrijednosti predmeta spora (187.149,93 eur / prije 1.410.081,20 kn) priznao osnovanim slijedeći trošak tužitelja:

- trošak sastava tužbe u visini od 1408 bodova (Tbr. 7. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 7.11.2019. g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 1408 bodova (Tbr. 8. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur
- trošak zastupanja na ročištu od 16.1.2020. g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 1408 bodova (Tbr. 8. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 17.2.2020. g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 1408 bodova (Tbr. 8. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 2.11.2020. g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 1408 bodova (Tbr. 8. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 22.11.2021. g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 1408 bodova (Tbr. 8. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 28.10.2024. g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 1408 bodova (Tbr. 8. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 26.6.2025. g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 1408 bodova (Tbr. 8. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 11.9.2025. g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 1408 bodova (Tbr. 8. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur,
- trošak zastupanja na ročištu od 10.11.2025. g. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari u visini od 1408 bodova (Tbr. 8. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.816,00 eur uvećano za 25% PDV-a (704,09 eur) iznosi 3.520,09 eur,
- za sastav žalbe na presudu od 23.12.2024.g.u visini od 1464,32 boda (Tbr. 10. Toč.1. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 2.928,64 eur uvećano za 25% PDV-a (732,16 eur) iznosi 3.660,80 eur,

- za sastav žalbe na rješenje od 9.2.2025. u visini od 704,00 boda (Tbr. 10. Toč.9.2. OT-a) što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 eur iznosi 1.408,00 eur eur uvećano za 25% PDV-a (352,00 eur) iznosi 1.760,00 eur, što s troškom vještačenja u visini od 398,17 eur (3.000,00 kn), sveukupno iznosi 41.019,87 eur

38. Iz navedenog proizlazi da je sveukupno priznati trošak tužitelja 41.019,87 eur.

39. Za zatraženi iznos od 10.560,27 eura tužitelj se odbija u svom zahtjevu s napomenom da istome nije priznat trošak sastava podnesaka od 17.1.2020., 25.2.2020 i 11.7.2025. u visini od po 3.520,09 eur (ukupno 10.560,27 eur) iz razloga što nisu bili potrebni za vođenje parnice odnosno sadržaj podnesaka tužitelj je mogao izložiti na ročištu koje je prethodilo ili slijedilo navedenim podnescima.

40. Slijedom iznesenog odlučeno je kao u točki II izreke ove presude.

U Dubrovniku, dana 29. prosinca 2025.

S u d a c :

Anka Muhoberac

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se izjavljuje Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, putem ovog suda, u tri istovjetna primjerka, u roku 15 dana od dana objave presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, a ukoliko nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude od dana primitka prijepisa presude, pozivom na gornji poslovni broj spisa.

DN-a:

- pun. tužitelja,
- pun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30881-12910**

Kontrolni broj: **05468-14cf7-0f108**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.